

Sygnatura akt I Cupr 221/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 23-04-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 23-04-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko B. G., M. G.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej G. W.na rzecz pozwanych kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C upr 221/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 31 grudnia 2015 r. strona powodowa G.W.domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanych solidarnie B. G.i M. G.kwoty 65052,45 zł z odsetkami ustawowymi obliczonymi od kwoty 27732,59 zł od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 37319,86 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że A. G., zmarły w dniu 16 lipca 2012 r., był najemcą lokalu położonego we W., przy ul. (...). Razem z nim w lokalu zamieszkiwały pozwane M. G. i B. G.. W okresie do 31 grudnia 2010 r. pozwane nie uregulowały należności z tytułu czynszu i opłat za media w wysokości 27732,59 zł, do której strona powodowa doliczyła odsetki ustawowe wg stanu na 31 maja 2014 r. w kwocie 37319,86 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 12 stycznia 2015 r. powództwo uwzględniono w całości.

W dwóch odrębnych sprzeciwach od w/w nakazu zapłaty, ale o identycznej treści, pozwane wniosły o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wskazała odnośnie zarzutu przedawnienia, że stanowi on nadużycie prawa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. G.był najemcą lokalu mieszkalnego położonego we W.przy ul. (...), wynajmowanego od G. W..

(bezsporne)

Razem z A. G. zamieszkiwały jego żona B. G. i córka M. G.

(bezsporne)

Wysokość niezapłaconych należności z tytułu czynszu i opłat za media według stanu na 31 grudnia 2010 r. wynosiła 27732,59 zł. Odsetki ustawowe od tego długu wg stanu na 31 maja 2014 r. wynosiły 37319,86 zł.

(bezsporne)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem w rozpoznawanej sprawie było, że pozwane jako osoby dorosłe stale zamieszkujące z najemcą były zobowiązane do zapłaty na rzecz powoda czynszu najmu i opłat za zużyte media (por. art. 659 kc i art. 688¹ § 1 kc).

W toku sprawy pozwane podniosły zarzut przedawnienia, Zdaniem Sądu brak było podstaw do uznania tego zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 kc. Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie tak sformułowanej tezy, ograniczając się do stwierdzenia, że niepłacenie za lokal jest zachowaniem nie etycznym. Tymczasem to strona powodowa doprowadziła do przedawnienia swoich roszczeń, zwlekając z wytoczeniem powództwa przez wiele lat. Skorzystanie z zarzutu przedawnienia jest uprawnieniem dłużnika, którego może być pozbawiony tylko w szczególnych okolicznościach. Takich okoliczności strona powodowa nie próbowała nawet udowodnić.

Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata i stosownie do art. 120 § 1 kc należy go liczyć od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie o zapłatę czynszu za dany miesiąc stawało się natomiast wymagalne w dziesiątym dniu danym miesiąca (por. art. 669 § 2 kc).

W rozpoznawanej sprawie już z pozwu wynikało, że dług główny pozwanych powstał w całości do 31 grudnia 2010 r., zatem w dacie wytoczenia powództwa roszczenie o zapłatę tego długu było już przedawnione.

W konsekwencji uległo także przedawnieniu roszczenie o zapłatę odsetek obliczonych od przedawnionej należności głównej (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04 (OSNC 2005, Nr 9, poz. 149)).

Pozwane miały zatem prawo uchylić się od zaspokojenia roszczenia przedawnionego, stosownie do art. 117 § 2 kpc. Mając to na uwadze, orzeczono, jak w pkt I wyroku

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądzając na rzecz pozwanych zwrot kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 3600 zł oraz zwrot kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Współuczestnikom procesu reprezentowanym przez tego samego pełnomocnika, w razie wygrania przez nich sprawy, sąd przyznaje bowiem zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika (por. np. postanowienie SN z 29 listopada 2012 r. V Cz 55/12 i cytowane w nim orzecznictwo).